

Kincskereső kis ködmön.

Irta: Móra Ferencz.

I.

Szépen szóló muzsika.

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egyszer egy körte-muzsika, amelyik arról volt nevezetes, hogy csak akkor szólt, ha jó gyerek fujta.

Ezt pedig én onnan tudom, hogy az enyim volt ez a csodálatos körte-muzsika. Ahogy most az életem hajlatáról visszaneztek az elejére, egész eddig a körte-muzsikáig látok vissza. Ami előtte volt, az elmosódik előttem, mint hajnali kép a hosszú fasorban.

A szépen szóló muzsikát valami játékaruló tót embertől kaptam, amiért telemerítettem a fakupáját friss vízzel a vásár-kút vödrében.

Nagyot húzott a jó ember a kupából, aztán körülnézett a játékos-ponyván:

— No kis fiú, hát most már mit adjak én neked, amiért vizet hoztál a Jano bácsinak? No, adok neked egy körte-muzsikát.

Szép volt az a körte-muzsika, szép volt, az egyik fele pirosra volt festve, a másik sárgára, de biz én azért mégis csak jobban szerettem volna valami fűtyülősfarkú lovat. Mondtam is a Jano bácsinak, hogy van már nekem körte-muzsikám otthon.

— Jaj, fiucska, csakhogy ez nem olyan körte-muzsika ám, mint a többi, — motoszkált a tót a fanyelű bicskájával a körte-muzsika sípján. — Ez olyan muzsika, hogy csak addig szól, míg jó gyerek fujja. Nézzem no, jó gyerek vagy-e, meg tudod-e szólaltatni?

Bele fujtam a muzsikába: hát olyan szépen szólt, hogy örömben tátva meredt a szám. Nem tudtam, ma se tudom, mit csinálhatott a sípjával az az ezermester tót, de egészen úgy tilliózott, mint a sárgarigó.

— Csak aztán mindig ilyen szépen szóljon! — tátogatta utánam a tót bácsi a harcsaszáját.

De bizony szólt ez még szebben is; mert mire haza értem, akkorra minden fortélyát kitanultam a körte-muzsikának. Ha csak a számhoz érintettem, hal-kan kacagott, mint a vadgalamb; ha rövidet fújtam bele, csattogott, mint a fülemüle; tudtam vele süvölteni, mint a pirók, csikorogni, mint a csíz.

Még édesanyámnak is fölsütött a mosoly az orcáján a muzsikaszóra. Pedig éjjele-nappala csupa szomorúság